

SPOLEČNOU
CESTOU

prosinec 2016

240. výročí založení brněnské diecéze (1777-2017)

Modlitba za diecézi

Všemohoucí Bože,
děkujeme ti za všechny dary a milosti,
kterými jsi zahrnul nás
i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám,
ať v rozdílnosti našich služeb
zůstaneme věrni svému poslání
stávat se uprostřed dnešní společnosti
znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem
a navzájem mezi sebou,
aby tě skrze nás ostatní poznávali -
jako Otce a záruku naplnění smyslu života.

Na přímluvu Panny Marie, Matky církve,
patronů svatého Petra a Pavla,
i všech dalších světců
spojených s brněnskou diecézí i s celou církví
o to prosíme skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Milí čtenáři,

přejeme vám požehnaný zbývající čas Adventu. Ať jeho plodem je otevřené srdce pro přijetí Boha, který do naší lidské skutečnosti často přichází jinak, než si představujeme a ať Vánoce můžete prožít jako setkání s Ním. Bůh ať je Vaším průvodcem i po všech cestách roku 2017.

Redakce.

Slovo na úvod

Blíží se nám konec kalendářního roku, vrcholí advent a Vánoce jsou již blízko. Tato doba nás vybízí k hodnocení uplynulého času a také k hlubšímu zamyšlení se nad svým životem při přibývajícím světle na adventním věnci, či k radosti a naději při pohledu na dítě v jeslích.

Je dobře, když poctivě hodnotíme prožité a snažíme se stavět na tom, co je dobré, a opouštíme to, co se ukazuje jako špatné. Hodnotíme-li životní události, máme se snažit je číst Božíma očima. Bůh k nám promlouvá i skrze události našeho života, které my někdy takto vidět nechceme. Mnohdy to, co bychom Pánu Bohu nejraději vyčetli, se později ukáže jako jeho milosrdná prozřetelnost. To, co bývá těžké, nás totiž také může nejvíce posunout na cestě víry.

Hodnotím-li já uplynulý půlrok ve zdejší farnosti, uvědomuji si v mnohém nastavené zrcadlo pro svůj život. Uvědomuji si mnoho pěkného; například vaše přivítání, ale i loučení s otcem Pavlem, kdy jsem byl mile překvapen vaší úctou a láskou ke kněžím. Měli jste v otci Pavlovi dobrého pastýře, a proto váš vztah k němu byl naplněn laskavostí a vřelostí. O to víc si vážím toho, že i mě přijímáte s úctou a shovívavostí. Velmi rád vzpomínám na prožitky při žehnání křížové cesty a na různé odkazy z historie farnosti při čtrnácti zastaveních. Byl jsem tak uveden do kontextu života farnosti, která je také poznamenána nelehkými událostmi ať už blízké či vzdálené historie. Zakouším také často vaši milou pozornost i duchovní podporu. Jsem posilován obětmi a modlitbami především od starších a nemocných lidí, které rád navštěvuji. Jsem vděčný za upřímnou pomoc v různých věcech od mnoha lidí i za pomoc při realizaci toho, co si vymyslím. Byl jsem ohromen poslušností, s kterou jsem se setkal při zrušení modlitby před svatým přijímáním, jenž jste se dlouhá léta společně modlili nahlas. A za to všechno vám upřímně děkuji. I za to, že když se nedělá zrovna všechno správně, že si sám mohu uvědomit svoji nedokonalost. Nedávno jsem se zmínil také o bolesti, kterou mi působí neupřímnost a prosazování sebe na úkor druhého. Věřím, že budeme na tom všichni pracovat a zpytovat své svědomí. Jsem vděčný Pánu Bohu, že mě prostřednictvím mých představených poslal právě sem. Těším se naši společnou cestu k Pánu.

S požehnáním váš otec Tomáš.

S kým jiným, než otcem Tomášem, naším novým farářem, by měl být v tomto čísle farního zpravodaje rozhovor? Otec Tomáš rád na několik položených otázek odpověděl a tak máme velkou radost, že se o ně a jeho odpovědi můžeme s Vámi podělit.

Člověk mává blízký vztah také ke svému domovu. Berete jako domov místo, odkud pocházíte? Co pro Vás znamená domov? A máte vlastně jako kněz domov?

Mám velmi rád místo, odkud pocházím a stále je považuji za domov. Je to malá vesnička na Vysočině a jmenuje se Suky. Tam se rád vracím ke své rodině, ale ve víře se těším na domov u Pána Boha.

Vášim předchozím působištěm byly blízké Letovice.

Jak na svoji službu v tomto městě vzpomínáte?

Byla to zkušenost velmi cenná, jak v tom pěkném, tak i těžším. Rád vzpomínám na dobré lidi, ale i na bolestnou zkušenost, když odchází kněz z kněžství - pro mě novokněže to bylo téměř nepochopitelné.

Manželé občas dostávají otázku, kde a jak se seznámili. Kde a jak jste se Vy seznámil s Bohem natolik, že jste mu řekl ano svým kněžstvím?

S Pánem Bohem se seznamuji od dětství, kdy mě rodiče a hlavně prarodiče k němu vedli. Můj vztah k Pánu Bohu v období dospívání nebyl moc dobrý. Už na druhém stupni základní školy jsem téměř přestal chodit do kostela a modlil jsem se sporadicky a spíš k Panně Marii, protože na Pána Boha jsem byl nazlobený, že dopustil všechno zlo, co se odehrálo v dějinách. Pak jsem se ale po různých peripetiích zase k Pánu Bohu vrátil. Abych si uvědomil podstatné věci i své povolání, musel vždy někdo umřít. Když jsem byl ve třetím ročníku odborného učiliště, zahynula při autonehodě jedna z mých spolužaček i se svoji sestrou, která také chodila k nám do školy. Byl to pro nás všechny šok. Navíc jsem Veroniku viděl jen pár minut před smrtí, když jsme byli společně na jedné zábavě. Ona hledala někoho, kdo by je mohl svézt domů, ale tam už nedojely. Obě holky byly plné života, ideálů a plánů. Tak jsem si začal uvědomovat odpovědnost za život svůj i druhých, a chtěl jsem ho nějak naplnit. Začalo ve mně klíčit semínko povolání. Pomohla mi k tomu i příprava na biřmování a samozřejmě i milost přijatá touto svátostí. Upevnil jsem se ve víře. Po biřmování mi zemřela babička, což byl další impuls k hlubšímu prožívání víry a nakonec i ke vstupu k dominikánům. Do dominikánského řádu proto, že maminčin bratranec je jejich knězem. Na rok a půl života v klášteře moc rád vzpomínám, ale nedozrál jsem k rozhodnutí pro řeholní sliby a po noviciátě jsem odešel.

Vrátil jsem se domů a začal pracovat a přemýšlet, co dál. Začal jsem si taky zvykat na komfortní život na vlastní noze a rozhodnutí udělat nějaký další krok, ať už k manželství či k duchovnímu stavu jsem odkládal. Když však umřel náš dlouholetý pan farář P. Josef Hložek, na jeho pohřbu zazněla věta: „Kdo na jeho místo?“ a já jsem zcela zřetelně věděl, že to je výzva pro mě. Rozhodl jsem se tedy jít na kněze.

Většinou při vstupu do povolání máme nějaké představy, ideály. Nakolik Vaše někdejší ideály odpovídají současné realitě?

V něčem se jistě naplnily a něco jsem třeba vůbec nečekal. To ale jistě patří k životu každého člověka.

Co se pro člověka tím, že se stane knězem, mění? Mění se třeba přístup lidí k němu? Jak bylo pro Vás obtížné si na to zvyknout?

Pro mě se změnilo to, že se snažím být vděčný za tento nezasloužený dar službou Bohu a lidem; především svátostmi. S přístupem druhých je to zajímavá zkušenost. Někdo vás obdivuje a jiný vás nemusí. Stejně tak to máme asi všichni, ale u mnoha lidí je postoj daný právě kněžstvím a tím co reprezentuje - tedy církev. Moc to neřeším, takže nevím, zda jsem si už zvykl nebo o tom jen nepřemýšlím.

Jak vnímáte dobu, ve které žijeme? Často se mluví o různých krizích...

Snažím se být vděčný, že žijeme v míru a máme se dobře po materiální stránce. Jen se obávám, aby právě to člověka neodvádělo od věcí duchovních. Díky situaci, v jaké žijeme, máme také velkou odpovědnost vůči těm, kteří ty dobré výdobytky naší společnosti nemají. Jinak každá doba nese pozitivita i negativa. Dnes je asi v naší společnosti těžší obhajovat křesťanské učení, když se nám předkládá tolerance vůči všemu a to bohužel i zlu.

Jak se cítíte jako kněz v současné společnosti?

Někdy jako slon v porcelánu a jindy jako ryba ve vodě. Někdy skoro bezradný a jindy šťastný.

Co Vám v Olešnici nejvíce komplikuje život a jak bychom Vám v tom jako farnost mohli pomoci?

Neodpuštění, nevráživost; někdy bohužel až nenávisť a zášť ve vzájemných vztazích některých věřících. Je to samozřejmě problém obecný a všichni chybujeme, ale u křesťanů by měla být vždy snaha o nápravu. Pomohlo by jistě více vstřícnosti a smíření. Každý jsme hříšník a musíme začít vždy u sebe. Je ovšem třeba dodat, že je zde i mnoho dobrých lidí, kteří se snaží o pěkné vztahy. Důležité je odpuštění bez vlastních podmínek.

Můžete nám prozradit, jaké máte záliby?

Nevím, zda ještě nějaké mám, protože je moc nepraktikuji, ale rád jsem jezdil na koni nebo na kole. Rád poslouchám hudbu a také rád zahradničím.

Máte zkušenost s tím, že dobré plány a záměry mívají překážky? Máte z poslední doby nějakou pozitivní zkušenost s tím, že se podařilo něco dobrého, něco, co Vám udělalo radost?

S překážkami jistě zkušenost mám a mnohé jsou i pozitivní. Co mě však mrzí je, když se křesťané stávají překážkou pro druhé. V poslední době jsem měl radost z vyrábění adventních věnců a výstavy betlémů. Na přípravě věnců se podílela velká řada lidí a mnoho dalších zase jejich koupí přispělo na misie. Výstavu betlémů byla nádherně připravená a navštívilo ji velké množství lidí, i těch, co do kostela nechodí. Rozzářené oči dětí byly nejkrásnější odměnou.

Na co se do budoucna nejvíce těšíte?

Samozřejmě na věčnost v Boží blízkosti. Tedy důvěřuji v Boží milosrdenství a tak doufám, že nás Pán přijme.

Děkujeme za rozhovor, za Vaši službu v naší farnosti a do Vašeho působení Vám přejeme svobodu, pevnost a vedení Ducha Svatého.

Otázky položil Josef Kánský

Rozhovor s otcem Štěpánem Romualdem Robem OP působícím v plzeňské diecézi, misionářem Božího Milosrdenství

Otče, mohl byste objasnit „Kdo je to misionář Božího Milosrdenství“?

Myslím, že nám to při setkání v Římě objasnil papež František slovy: „Být misionářem milosrdenství po vás žádá, abyste byli v první osobě svědky Boží blízkosti a způsobu, jakým on miluje. Není to náš způsob, vždy omezený a někdy si i protirečící, nýbrž jeho způsob lásky, jeho způsob odpouštění, kterým je milosrdenství.“ (papež František k misionářům Božího Milosrdenství)

Jak jste se jím stal Vy?

Na začátku listopadu loňského roku jsem s překvapením zjistil ve své e-mailové poště, že mě plzeňský biskup František Radkovský chce vyslat spolu s dalšími (celkem 8 kněží) jako misionáře Božího Milosrdenství pro Jubilejní Svátý rok ve své diecézi.

První moje myšlenky mě vedly k odmítnutí takového poslání, ale vzápětí jsem nemohl najít důvod, který by byl uznán. Pocit velké hříšnosti a stud je totiž, podle papeže Františka, nutným předpokladem pro misionáře milosrdenství. Nakonec převážila už jen vděčnost.

Jak probíhalo udělení tohoto poslání?

Po počátečních nesnázích s registrací jsme nakonec obdrželi jmenovací dopis od vedoucího papežské rady pro novou evangelizaci arcibiskupa Rina Fisichelly s blahopřáním a objasněním našeho úkolu.

Po přiletu do Říma jsme se ihned odebrali do centra pro Jubilejní Svatý rok Milosrdenství, kde jsme obdrželi dekret, vizitku, stólu misionáře Milosrdenství a zvláštní vstupenku na koncelebraci s papežem pro Popeleční středu, kde se uskutečnilo vyslání misionářů.

V den masopustu, v úterý 9. února se nabídl turistům a všem římským poutníkům podivuhodná podívaná, před Andělským hradem se shromáždilo více než 700 kněží z celého světa, aby vykonali pout' ke Svaté bráně a k hrobu apoštola Petra kolem nedotčených ostatků svatých zpovědníků Padre Pia a Leopolda Mandiče a zamířili do Apoštolského paláce k osobnímu setkání s papežem Františkem, který své misionáře chtěl připravit pro jejich poslání, jež je posláním papeže, jeho Apoštolského stolce. Průvod ohromoval hlubokou tichostí

a občasným společným zpěvem hymny Jubilejního roku a mariánských antifon spolu se zpěvy z Taizé. Pak už jsme se usadili v sálech Apoštolského paláce a čekali na příchod papeže, kterého ohlásil potlesk přítomných kněží.

Na popeleční středu nás čekala v útrokách Apoštolského paláce, papežova domu, příprava na koncelebraci. Všechny se dotýkala mimořádnost celé chvíle a v zástupu kněží byla cítit velká radost a vděčnost. Při dlouhém čekání jsem myslel na všechny, kteří mi byli během mojí služby svěřeni. Na všechny, kteří mě prosili o modlitby, na svou farnost, dominikány. Myslel jsem na svou rodinu a rodiny, které jsou v mém srdci. Zvlášť jsem vzpomínal na ty, které jsem zranil, proti kterým jsem se prohřešil. Připadal jsem si opravdu jako malomocný, který se potuluje a vykřikuje svou diagnózu, ale je nalezen Milosrdenstvím a uzdravován Jeho dotekem, který jsem měl po celý jubilejní rok také předávat. Za všechny v mé minulosti a také za všechny, kterým mám sloužit, jsem pak obětoval mši svatou s papežem. Mše s rozesláním misionářů se nesla hlubokým pohnutím všech. Sám papež přicházel se zkroušeností, která byla vidět a cítit. Byl ponořen a skloněn v modlitbě, při kázání ale zůstával stále energický a spontánní. Nakonec zvláštním pozhnáním rozeslal do celého světa misionáře Božího Milosrdenství.

Kolik kněží bylo vysláno jako misionáři?

Papežem Františkem bylo vysláno při mši sv. na Popeleční středu přibližně 700 kněží ze všech koutů světa, aby od něho osobně obdrželi mandát misionářů Milosrdenství. Misionářů Milosrdenství je dohromady přes tisíc a jsou vybaveni zvláštními pravomocemi. Pro Českou republiku bylo jmenováno kolem 25 misionářů.

Co to všechno obnáší být misionáře Božího Milosrdenství?

Misionáři Božího Milosrdenství sloužili především jako kazatelé a zpovědníci. Pro jejich službu byli vybaveni mimořádnými pravomocemi týkající se odpouštění hříchů, které jsou jinak vyhrazeny Apoštolskému stolci, tedy papeži. Z katecheze papeže Františka při ustanovení misionářů milosrdenství mě oslovila jeho prosba, aby zpovědníci vítali hříšníky jako matky své děti a dávali jim toto mateřství pocítit, protože je mateřstvím církve. A pak také jeho vzpomínka na oblíbeného zpovědníka z dob jeho mládí, který byl pro něj zásadní zkušeností. Jediné co si papež František od něj pamatuje je úsměv a pokaždé vřelé přijetí. Jako vždy byly nejkrásnější papežovy spontánní vsuvky vedle čteného textu. Když jsme se rozházeli, poznamenal jsem k jednomu knězi: "Tak a teď je nás tady na rok víc než 700 papežů ve zpovědnici." Oba jsme se rozesmáli a zároveň žasli nad přijatým posláním.

Končí rok Božího Milosrdenství. Jak hodnotíte službu, kterou jste byl pověřen?

Nést během Svatého roku Milosrdenství „odpouštění papeže Františka“ byla překvapující a vzhledem k mé osobní bídě také zahanbující zkušenost. Jsem osobně velmi šťastný, že jsem mu mohl pomáhat šířit Boží milosrdnou a nekonečně odpouštějící Lásku.

Rozhovor připravila Marie Lazárková

Rok milosrdenství

Když nám Svatý Otec vyhlásil Rok milosrdenství a ohlásil, že budeme muset putovat ke Svaté bráně, moc jsme si to nedovedli představit. Copak může být Svatá brána jinde než v Římě? A ukázalo se, že může.

Rok milosrdenství skončil a my hodnotíme.

Kolikrát jsme prošli Svatou bránou, kde všude jsme byli u Svatých bran, kolik kilometrů jsme putovali pěšky a kolik autem, jestli se nám podařilo prokazovat všechny skutky milosrdenství a kolikrát. Anebo nás to vůbec nezajímá a tyhle novinky pro nás nejsou, to přece nikdy nebylo, co si to zase ta církev na nás vymyslela?

Zhodnotit rok si může každý sám, já bych chtěla pouze připomenout poutě ke Svatým branám, které organizovala naše farnost a my farníci jsme byli prostřednictvím ohlášek na ně zváni.

První možnost projít svatou bránou se naskytlá hned v únoru všem, kdo jeli na pohřeb babičky otce Pavla do Znojma.

O sobotě před Květnou nedělí prošli naši mladí spolu s Otcem biskupem bránou v Brně na Petrově.

Koncem dubna se naše farnosti - Olešnice a Černovice vydaly na mariánskou pouť na Slovensko, kde na nás čekaly hned dvě Svaté brány v Litmanové a na Turzovce.

Pak následovalo pozvání pro rodiny od jáhna Ladislava na pouť ke Svaté bráně do Kostelního Vydří.

V červnu jsme putovali pěšky, někteří z Olešnice a další z Nové Vsi, k naší nejbližší Svaté bráně, do Žďáru nad Sázavou. Tady musím přiznat, že pro mě to byla z letošních poutí ta nejkrásnější. Škoda, že nás šlo tak málo. Často jezdíme bůhví kam a nevíme, co máme za humny.

A potom přišly prázdniny a s nimi největší letošní pouť - setkání mládeže se Svatým Otcem. Setkání jsme všichni sledovali prostřednictvím TV NOE. Položila jsem tedy několik otázek třem účastníkům setkání.

Co se Ti nejvíce na setkání líbilo?

Na předprogramu se mi nejvíce líbilo, jak se o nás pěkně staraly rodiny, ve kterých jsme byli ubytovaní. Na hlavním programu zase to, jak jsme přespávali pod širým nebem v Campusu, kde byla večerní vigilie s papežem a závěrečná mše. Jeden z mých největších zážitků byl, když kolem mě projel papež v pamobilu, asi 5 metrů ode mě.

(Staník 15 let)

Mohl bys nám říci něco o organizaci poutě?

V červnu mě zavolala holka z diecézního centra mládeže, jestli bych dělal vedoucího autobusu. Když jsem se zeptal proč já, tak mně odpověděla, že jsme jediný z našeho autobusu, koho zná. A bylo to. Řekla mi jen, že všechny informace dostanu a že s námi pojede 1-2 kněží, tlumočnicka a zdravotník. A tak pár dní před odjezdem jsem obdržel seznam účastníků a večer před odjezdem jsem zjistil, že s námi nepojede ani kněz ani tlumočnicka. Zdravotníka jsme naštěstí měli a jeden účastník výpravy uměl polsky, tak nám nakonec chyběl „jen“ kněz. Vyrazili jsme v počtu dvaceti Olešňáků doplnění zhruba stejným počtem Letováků směr Krakow. S Letovákama jsme si náramně rozuměli a k výborné náladě v autobusu přispěl i skvělý řidič. Cesta byla dlouhá, ještě 100 km za Krakovem. Byli jsme ubytováni snad nejdál ze všech účastníků, ve vesnici Podgrozie v diecézi Tarnow. Poláci byli velmi pohostinní a bylo nám tam moc dobře. Měli pro nás nachystáno spoustu kulturních, sportovních, duchovních akcí a hlavně hodně jídla. Byli jsme třeba na mariánském poutním místě nebo v koncentračním táboře Pustkov. Mě osobně se předprogram líbil víc než hlavní setkání v Krakově.

(Vítá 19 let)

Zúčastnil ses setkání s papežem v Madridu a v Riu, mohl bys to nějak srovnat?

Každé setkání pro mě bylo diametrálně odlišné. V Brazílii jsem byl dvakrát tak déle a byla to exotika, takže jsem vnímal spíše místní kulturu, život, přírodu, architekturu. Také to bylo horší s domluvou, organizací i logistikou (např. z programu na ubytování to byly zhruba 3 hodiny cesty). V Polsku to bylo přehlednější, lépe zorganizované, na menší ploše a vše dostupné pěšky. A méně mě rozptylovaly kulturní (ne)odlišnosti a rozumněl jsem, tudíž jsem se dokázal více soustředit na program.

(Honza 26 let)

Ještě bych ráda přidala pár čísel. Z ČR jelo na setkání do Krakova 6.000 lidí, z brněnské diecéze 1.500. Když počet účastníků podělíme počtem farností brněnské diecéze vyjde nám - 3 lidí na farnost. S více než 20 mladými jsme byli tedy silně nad průměrem.

V srpnu následovala druhá pěší pouť ke Svaté bráně, tentokrát na Velehrad a Orlové jeli již tradičně na Hostýn. V září o Zlaté sobotě se černovičtí i olešnicktí vystrojili do krojů a prošli Svatou branou v Žarošicích. Potom ještě jednou jeli někteří do Znojma na vinobraní, kde měli možnost projít Svatou branou.

8.října v sobotu jsme se vydali asi na poslední farní pouť ke svatým branám a to přímo do Krakova. Naší první zastávkou byly Wadowice, rodiště sv. Jana Pavla II. Slavili jsme mši svatou v kostele, kde byl Jan Pavel pokřtěn. Po prohlídce kostela jsme se přemístili na kraj Wadovic k novému kostelu a za drobného deště jsme se venku modlili křížovou cestu (když křížová cesta, tak musí pršet).

Ve večerních hodinách jsme se ubytovali na poutním místě Kalwaria Zebrzydowska.

Následující den v neděli ráno jsme vyrazili do Krakova-Lagiewnik. Nejdříve jsme si prohlédli centrum svatého Jana Pavla II. (nádherný nový velký kostel se spoustou kaplí, které mapují život Jana Pavla II.). Zde jsme slavili mši svatou, kterou sloužil arcibiskup krakovský kardinál Stanislaw Dziwisz (Diviš), bývalý dlouholetý sekretář papeže Jana Pavla II (sekretáře dělal 39 let). Pan kardinál po mši svaté za přítomnosti otce Tomáše a jáhna Ladislava požehnal nový obraz Božího milosrdenství pro olešnický kostel. Obraz je umístěn ve farním kostele svatého Vavřince na kazatelně. Po skončení jsme putovali pěšky k bazilice Božího Milosrdenství, abychom se v 15,00 hod. mohli pomodlit Korunku k Božimu milosrdenství.

Potom jsme si ještě prohlédli katedrálu na Wawelu a krásnou vyhlídku na řeku Vislu se zapadajícím sluncem. Večer značně unaveni jsme se opět vrátili na Kalvárii. Brzy ráno někteří vstali, aby viděli odhalování vzácného milostného obrazu Panny Marie. Všichni jsme potom měli společnou mši svatou (1. českou) v Kapli Umučení. Poté jsme se rozloučili s poutním místem a jeli směrem k domovu. Na zpáteční cestě jsme znovu navštívili Wadowice, a to muzeum Jana Pavla II. Opravdu nádherně a zajímavě řešené.

Celou pouť jsme zakončili projitím Svaté brány a následnou pobožností v kostele ve Frýdku-Místku.

Jestliže jsme až do teď vypočítávala svaté brány, tak v Polsku jsme to už vzdala. Byly snad všude.

A co všechno mě na pouti zaujalo? Plné kostely - ráno v 6,00 hodin i večer ve 21,00 hodin. Spousta mladých lidí, ale i to, jak opravdu svátečně oblečení chodí do kostela. Nádherné nové kostely se spoustou mozajek, na kterých se dá poznat co znamenají. V kostele se všichni modlí a zpívají.

Rok milosrdenství nám tedy skončil, Sváté brány se zavřely, ale nezoufejme, pokud jsme něco nestihli. Dveře kostelů zůstávají otevřeny a Boží milosrdenství je věčné.

Závěrem můj největší zážitek a zároveň tak trochu pozvánka.

O poslední červencové neděli, kdy vrcholilo setkání v Polsku, jsme se s manželem vydali na pouť do Žďáru. Zúčastnili jsme se mše svaté, prošli jsme Svatou branou a navštívili jsme nemocné příbuzné, které tam máme. Na zpáteční cestě jsme si říkali, že nám chybí už jen ta zpověď a manžel zamířil do Slavkovic. Skoro jsem se tomu smála „To si jako myslíš, že tam dneska někdo bude zpovídat? Všichni jsou v Polsku.“ Otevřeli jsme dveře do kaple Božího milosrdenství a k mému údivu tam skutečně v neděli odpoledne seděl kněz a modlil se. Když nás uviděl, hned nás přivítal a mířil do zpovědnice. Já mu říkám“ Otče, vy Polák a nejste v Polsku?“ A on mně na to odpověděl: „ A to máme po celé republice vyhlásit, že ve Slavkovicích se nezpovídá?“ Dojalo mě to až k slzám. Po svátosti smíření se s námi rozloučil a řekl ať zase přijedeme.

Máme nedaleko od nás poutní místo Božího milosrdenství , kam putují lidi z celé republiky.

Zpovídá se tam každou sobotu a neděli od 14 do 17 hodin a také tam bývají v sobotu i v neděli odpolední mše. Vše najdete na internetu. A tak jestli jste něco v roce milosrdenství nestihli, tak si zajděte do Slavkovic.

Jarmila Sobotková

Ohlédnutí za žehnáním Křížové cesty bolestí regionu

„Jít ven na procházku, když je pěkně a svítí sluníčko, to umí každý,“ otloukám svým dětem o hlavu, když je v neděli odpoledne, za nevlídného počasí lákám ven. „Ale když prší, fouká vítr a je chladno, to člověka něco stojí, to má hodnotu.“

Nevím, pro co zlá macecha s Holenou vyhnala 5. srpna 2016 Marušku ke dvanácti měsíčkům, ale vlády se ujal listopad. Nebo to bylo proto, že původně jsme plánovali požehnání Křížové cesty bolestí regionu na 17. listopad 2014, k 25. výročí událostí roku 1989? V každém případě se ten den vyvíjelo přesně to počasí, kdy ven nechodí „každý“. Kdy to člověka něco stojí.

Křížová cesta byla stavebně dokončena už na podzim loňského roku. Připravené kovářské prvky se symboly jednotlivých zastavení se ale nakonec definitivně osazovaly až letos a nedlouho před slavnostním požehnáním byly doplněny i reliéfy zobrazující bolesti. Poslední, co zbývá dokončit, je důstojné osazení základního kamene požehnaného papežem Benediktem XVI. To bude realizováno až v klimaticky příhodném období roku 2017.

V pátek 5. srpna 2016 už od dopoledne probíhaly přípravy na místě, kde se měla konat mše svatá. Bylo zvoleno místo u 13. zastavení, na kopci, s výhledem do krajiny. Bylo třeba nachystat oltář s výzdobou, lavičky pro věřící, ozvučení, prostor pro občerstvení, mobilní toaletu, zajistit organizaci parkování, kyvadlovou dopravu těch, kteří si netroufli absolvovat křížovou cestu po svých...

Vzájemně jsme se během dne ujišťovali v tom, že zůstaneme u venkovní varianty. Vždyť už je všechno tak pěkně naplánované. Je sice chladno a pod mrakem, ale nepříš.

Počasí vygradovalo přesně v čase, kdy začínala ona dlouho očekávaná slavnost žehnání Křížové cesty bolesti regionu. Přes nepřízeň počasí se nás v prostoru před hřbitovem u prvního zastavení sešlo hodně. A to nejen nás místních, ale i hostů. Hojnému sboru kněží a jáhnů předsedal generální vikář brněnské diecéze, otec Jiří Mikulášek.

Již do počínajícího deště po znamení kříže zněla první slova, čtení z Písma a žehnací modlitba. Potom se zformoval liturgický průvod a v něm jsme se vydali za společného zpěvu postupně ke všem dalším zastavením. U každého z nich jsme chvíli setrvali a vyslechli si texty vztahující se k němu a k bolesti, která je jím připomínána. První část četl vždy někdo se vztahem k farnosti a druhou část otec Pavel.

Dešť cestou zesiloval, až do intenzity, která zavedla příčinu k úvaze, zda po skončení pobožnosti neopustit venkovní variantu. Málokdo si ale dovedl představit, že bychom se nyní vrátili k připravené vnitřní variantě a přesunuli se do kostela. A tak nakonec otec generální vikář souhlasil s tím, že mše svatá bude sloužena venku. Vždyť právě přestávalo pršet. A nepřišlo po celou dobu bohoslužby. Ta byla hlubokým završením slavnosti.

Po mši svatě potom následovalo poděkování otce Pavla generálnímu vikáři a všem, kdo se podíleli na vzniku křížové cesty a kdo připravovali i tuto slavnost. Nebyli to jen organizátoři, technici a dopravci, ale také zpěváci, muzikanti, krojačky.... no vlastně my všichni. Protože každý z nás se na ní plně podílel ať už svojí účastí nebo modlitbou.

A pak nastala chvíle loučení a vítání. Otec Pavel Lazárek, náš dosavadní farář, byl totiž přeložen do farnosti Bílovice nad Svitavou a na jeho místo byl povolán P. Tomáš Šíma. A tak se tato slavnost stala také příležitostí k předání farnosti. Což se událo velmi hezky a myslím si, že se nám tímto způsobem podařilo vyjádřit, co pro sebe navzájem znamenáme.

Jít ven na procházku, když je pěkně a svítí sluníčko, to umí každý. Ale co třeba projít s modlitbou křížovou cestu? Na kopec a za deště? A co procházet svoji životní cestu? A kromě radostí, šťastných období, kdy se nám vše daří a kdy jsme zdraví, také s jejími hledáními, ztrátami, opouštěním toho, co je pro nás cenné, změnami, které pro nás nejsou příjemné...? A co třeba snášet bolest a za druhé položit život a nechat se ukřížovat?

Kdo to umí?

Ukřížovaný Pane Ježíši, smiluj se nad námi.

Josef Kánský

Brněnský biskup v Olešnici

Chráněné bydlení Olešnice bylo letos před svatovavříneckou poutí slavnostně požehnáno odcházejícím farářem P. Pavlem a nastupujícím P. Tomášem. Tehdy se nemohl dostavit otec biskup Vojtěch.

Jelikož Chráněné bydlení Olešnice je charitní zařízení Diecézní charity Brno je naším zřizovatelem Mons. Vojtěch Cikrle - biskup brněnský. Proto bylo pro nás velkou radostí, přivítat jej 14. listopadu při jeho návštěvním dni po charitních zařízeních Oblastní charity Blansko u nás v CHB. Návštěva proběhla za přítomnosti ředitele DCH Brno Mgr. Ing. Oldřicha Haičmana, ředitelky OCH Blansko Mgr. Jany Sedlákové, starosty města Olešnice PaedDr. Zdeňka Peši, faráře olešnické farnosti Mgr. Tomáše Šímy a dalších významných hostů. Beseda byla sice krátká, ale velice přátelská a srdečná. Hosté si s našimi obyvateli a pečovatelkami pěkně popovídali. Prohlédli si společné prostory a navštívili také několik bytů v CHB.

Na závěr nám otec biskup udělil biskupské požehnání a předal upomínkové dárky. Potom se hosté odebrali do KFC Rafael, kde pro ně byl připraven oběd a po něm už následovala pracovní schůzka otce biskupa s přítomnými řediteli oblastních charit patřících pod Diecézní charitu Brno.

Marie Adancová

Rozhovor s otcem Pavlem Kafkou

V souvislosti se zaváděním nového modelu financování života Římskokatolické církve v brněnské diecézi jsme o rozhovor do tohoto čísla našeho farního zpravodaje požádali otce Pavla Kafku, biskupského delegáta pro materiální zajištění pastorače. V naší farnosti si otce Pavla dobře pamatujeme z doby jeho působení v blízkém Kunštátě a Sebranicích.

Po mnoha letech nejrůznějších diskuzí, polemik a komentářů jsme se dočkali úpravy vztahu církve a státu. Hovoří se o církevních restitucích a náhradách a je jasné, že se tím církev dostává do nové situace. Mnozí z nás se v tom ale těžko orientují. Mohl byste, prosím, krátce, jednoduše, popsat, v čem se principiálně ta situace mění?

Předně bych rád řekl, že jsem především kněz a můj pohled na věci je především z hlediska pastorače a mé farářské zkušenosti. Aspekty ekonomické, právnícké či historické přenechávám odborníkům. Proto i některé odpovědi budou v zájmu srozumitelnosti hodně zjednodušené.

Zásadní změnu, která nastala po majetkovém narovnání, bych popsal dvěma slovy. Svoboda a Odpovědnost. Jak se lidově říká Já pán - ty pán. V roce 1949 byl státem církvi zabaven téměř veškerý majetek a stát se zavázal, že bude církvím přispívat na platy duchovních a provoz. O tom jak se stát o církev staral, myslím netřeba psát. Tímto opatřením dostal stát církev ještě víc pod kontrolu.

Tato forma určité závislosti i přes získanou svobodu v roce 1989 skončila až se zákonem o majetkovém vyrovnání v roce 2013. S touto svobodou přišla i odpovědnost církve se o sebe postarat sama.

Z toho tedy vyplývá, že je nutná i změna stávajících mechanismů ve financování života církve. Jak to vlastně fungovalo dosud? Možná to někteří z nás ani pořádně nevíme.

Každý rok dostalo biskupství od státu příspěvek na provoz a platy. Použití těchto prostředků a jejich výši (např. platy) stanovovalo ministerstvo v rámci různých směrnic a tabulek. Prostředky musely být použity jenom na to, co dovolovaly směrnice, což neposkytovalo téměř žádné možnosti nějakého rozvoje. Další příjmy, kromě příspěvku od státu, byly příspěvky farností (tak zvané desátky), účelové sbírky např. na bohoslovce, dary věřících a výnosy z majetku, který nebyl zabaven. Avšak příspěvek od státu byl největším příjmem. Bez něj by církev mohla jen stěží existovat.

Jak lze popsat principy přechodu na samofinancování církve?

Proces se dá popsat ve třech bodech:

1. Pokud to bylo možné, vrátil se majetek tomu, komu byl zabaven (např. farnostem, klášterům atd.). Tento proces je víceméně u konce a jednotlivé subjekty začínají s tímto majetkem hospodařit. Obvykle ho propachtují nebo pronajmou a výtěžek použijí na svoji činnost.

2. Za majetek, který nebylo možné vrátit, se stát zavázal, že bude každoročně vyplácet církvi finanční náhradu. Vyplácení těchto náhrad skončí v roce 2043.

3. Od roku 2016 každý rok klesne příspěvek od státu na provoz o 5% až v roce 2030 bude nulový.

Jakou roli zde hrají finanční náhrady od státu? Kam tyto peníze putují a jak je s nimi nakládáno? Jak velká je hrozba „tunelování“ těchto zdrojů?

Finanční náhradu bych přirovnal k dědictví. Jsou to prostředky, které není možné okamžitě utratit, ale naopak je třeba je investovat, tak aby přinášely zisk, který je možné použít na pokrytí provozních nákladů. Pokusím se to vysvětlit na příkladu. Když dostanu dědictví např. po rodičích, bylo by nemoudré si za ně koupit nový drahý mobil, nebo jet na drahou dovolenou. Naopak. Musím se snažit je zhodnotit a dobře investovat, aby z toho měla prospěch moje rodina a třeba i další generace. V tomto duchu je zacházeno i s finančními náhradami. Je snaha je investovat tak, aby přinášely zisk, který bude postupně nahrazovat snižující se příspěvek státu. Hospodaření diecéze kontroluje ekonomická rada diecéze a je také monitorované ČBK.

Zaznamenali jsme informaci o vzniku fondu na podporu pastorace a kněží PULS, jak ten s tím souvisí?

Jak jsem již říkal, jedním z příjmů biskupství byli a jsou i dary věřících a příspěvky farností na potřeby diecéze. Tyto příspěvky se od letošního roku shromažďují právě do tohoto fondu. Fond nemá vlastní právní subjektivitu, je organizační strukturou biskupství. Jeho správa je svěřena třem kněžím a jeho hospodaření kontroluje ekonomická rada diecéze. Příjmy jsou tvořeny příspěvkem farností na základě počtu dospělých návštěvníků nedělních bohoslužeb a určitým procentem z výnosu z hospodaření s majetkem farností. Do fondu mohou podle svých možností rovněž dobrovolně přispívat věřící. Výdaje se skládají z příspěvku na mzdy duchovních, zajištění technicko-ekonomické agendy farností a pastorační projekty, které mají diecézní význam.

Protože není možné v pár řádcích postihnout celé fungování Fondu, dohodli jsem se Vaším panem farářem, že bych po Vánocích přijel do Olešnice a udělal na toto téma besedu, na kterou bych Vás už teď chtěl co nejsrdečněji pozvat.

Rozumíme tomu, že jsme součástí církve a že je třeba, abychom na život církve i sami finančně přispívali. Co konkrétně to znamená pro farnost a co pro nás jako farníky?

Rád to přirovnávám ke sportu. Chodím hrát fotbal. Než začneme hrát, hodíme každý padesát korun do čepice, abychom mohli zaplatit za hřiště. Stejně tak i církve bych přirovnal k týmu, který kope za Krista. Abychom mohli hrát a měli vše potřebné, musíme se složit na hřiště. A právě takovou funkci „čepice“ by měl zastávat fond na podporu pastorace a kněží.

Co je tedy hlavním předpokladem, aby celý systém správně fungoval?

Zůstanu u sportovní terminologie. Musíme chtít patřit do týmu, být na něj hrdí i když si občas dává vlastní góly a jsou v něm dobří i špatní hráči. A hlavně musíme mít radost ze hry. Radost z toho, že jsme církví.

Lze vyčíslit výši mého příspěvku, která zajistí, že budou pokryty provozní potřeby diecéze?

V první řadě je třeba říct, že každý má přispívat podle svých možností. Kdybych měl říct nějaké orientační číslo, je možné vyjít z částky 280 korun za rok, která je použita pro výpočet výše příspěvku farnosti podle počtu účastníků bohoslužeb *Nemůže to znamenat odliv věřících?*

V německy mluvících zemích, kde je zavedena povinná církevní daň, někteří lidé církev opouštějí. Vidím v tom víc výraz protestu než nějaký ekonomický kalkul. Mám pocit, že na vině je již zmiňovaná chybějící radost a nadšení pro hru. Jestliže pro nás, pro církev, zůstane radost ze hry, z toho co děláme a máme dělat, důležitější než péče o hřiště, tak bych se nebál. Pokud se budeme věnovat lidem, jejich potřebám a hlavně jejich spáse a nebude nám tak záležet, abychom měli skvělé podmínky, drahé dresy a luxusní hřiště, tak se odlivu věřících neobávám. Naopak!

Co vnímáte jako největší překážku a nebezpečí změn?

Systém změníte, reorganizujete, ale změnit člověka, jeho vnímání a postoje to tak snadné není. A přitom je to nejdůležitější. V tom také tkví největší riziko všech změn. Pokusím se tu změnu mentality popsat na skutečném příběhu. Při návštěvě školky v kostele jeden předškolák ukázal na kostel a zeptal se mě. To je tvoje? A já se mu snažil vysvětlit, že ten kostel je i jeho. Že sem chodí na betlém a na vánoční zpívání. Tak že je taky tak trochu jeho. To co je nejdůležitější, je změna postoje od toho „to je tvoje“ nebo „to je biskupství“ k tomu „to je naše“. A to je překážka, kterou musí zdolávat obě strany.

Jak konkrétně vypadá Vaše služba a jak ji osobně prožíváte?

Jak vypadá moje služba, o to se rád s Vámi podělím při plánované besedě. Když jsem se stal farářem v Kunštátě, tak se mě ptali, jestli se mi líbí moje farnost, kam jsem byl poslán. Mám pořád stejnou odpověď. Jsem jako plevel. Kam zapadnu, tam rostu. Nutno říct, že tentokrát mám pocit, že prorůstám asfaltem. Proto budu moc rád, když za mě ztratíte nějakou modlitbu.

Děkuji za rozhovor a přeji Vám dostatek sil, moudrosti a radosti pro vaši těžkou službu.

Rozhovor připravil J. Kánský

Informace k farním fotogaleriím

Určitě jste si všimli, že od konce roku 2015 jsme změnilí způsob prezentování fotografií ze života farnosti. Fotky z některých našich farních akcí a od jiných fotografů, stále dáváme přímo na naše farní stránky, většina se ale nachází na stránkách Člověk a Víra. V následujícím článku vám tento projekt přiblížím a také přidám pár informací k možnostem prohlížení a stahování fotek...

Představení projektu Člověk a Víra

Člověk a Víra je společenství fotografů, kteří ve svém volném čase bez nároku na odměnu dokumentují život církve. Počátky tohoto společenství sahají do roku 2011, kdy se zakladatelé Roman Albrecht a Irena Grimová shodli na společné myšlence a zdokumentovali uměleckou formou první církevní akce.

Člověk a Víra je projekt především duchovní. Dává si za cíl obrazově zprostředkovat duchovní prožitek člověka a tak obrazovou formou hlásat evangelium buď přímo, nebo poskytováním kvalitních fotografií všem křesťanským církvím. Naše fotografie najdete na stránkách www.clovekavira.cz, v materiálech České biskupské konference a mnoha dalších publikacích. Většina našich aktivit je sice zaměřena na Katolickou církev, ale jsme společenství ekumenické. Fotografové si kladou za cíl pozvednout kvalitu fotografií s církevní tematikou.

Do tohoto projektu dnes patří již cca 80 dobrovolníků v naprosté většině amatérských fotografů. Svým členům projekt nabízí osobní růst v oblasti fotografické, kulturní i duchovní. Každý zájemce absolvuje víkendový workshop a je krásné sledovat, že každý člen viditelně po fotografické stránce roste.

Můj pohled na projekt Člověk a Víra

Jsem rád, že patřím ke skupině, která má společný cíl a snahu oslavit dar víry prostřednictvím fotografií.

Účast v projektu mi umožňuje - ba co víc „nutí“ na sobě pracovat, dívat se na svoji práci více kriticky, být na sebe přísný. Účast v projektu mi dává možnost být užitečným a cítit, že vkládám svůj čas do smysluplné aktivity.

Každý rok je pořádána duchovní obnova. Letos jsme ji společně prožili v trapistickém klášteře v Novém Dvoře.

Jednou za rok je sraz všech fotografů - Foto Fest, který se koná v arcibiskupském paláci v Praze. Ten je spojený s vernisáží a výstavou velkoplošných fotografií.

Církev má možnost zapisovat své požadavky na focení akcí. Fotografové si potom jednotlivé akce rozdělují, aby všem vyšli vstříc.

Chtěl bych ještě doplnit pár informací k prohlížení a stahování fotek z internetových stránek Člověk a Víra.

Na farní stránky Václav Plíhal uloží odkaz na fotky.

Po kliknutí na odkaz se otevřou fotky z dané akce. Přední stránka, pod názvem FOTOGRAFIE obsahuje cca 25 fotek, průřez celou akcí. Když je fotek více, tak je nahrávám do PODGALERIE. Do té se dostanete tak, když kliknete na první fotografii vlevo nahoře s názvem DOKUMENT.

Stahování fotek: Jak na to?

Po otevření odkazu máte možnost objednat si všechny fotky z dané akce. Po kliknutí na žlutý nápis ZÍSKAT GALERII nebo při prohlížení si vybrat pouze jednotlivé fotky.

Zvolte digitální formát (rozlišení fotek), dle vašeho záměru.

- 1 - Delší strana 800px 0 Kč - pro Web,Facebook
- 2 - Delší strana 1600px 0 Kč
- 3 - Delší strana 1920px 0 Kč - Tisk menších fotografií
- 4 - Delší strana 3500px 0 Kč - pro tisk i větších fotografií
- 5 - Max - stojí 500 Kč - vhodné k tisku velkých plakátů

Zvolte licenci (způsob použití fotografií):

Všechny možnosti jsou zdarma. Až na poslední „Tištěné zpravodajské publikování v médiích“. Toto použití fotek je zpoplatněno 200 Kč, jelikož se jedná o komerční použití noviny, televize atd.

Po vložení do košíku na Vás a e-mail dojde odkaz na stažení fotografií. Všechny fotky pro vaše běžné použití a tisk, tedy jdou stáhnout zdarma.

Fotky z některých našich farních akcí a od jiných fotografů, stále dáváme přímo na naše farní stránky.

Pozvánka pro nové fotografy: chcete věnovat něco ze svého volného času? Učit se růst? Přidejte se k projektu Člověk a Víra.

Fotografům projektu poskytujeme vstupní víkendový workshop, na kterém probíráme kompozici, techniku, kodex fotografa a úpravu fotografií.

Stanislav Knotek

Vzpomínáme - P. ThDr. František Štaud, SJ

Narodil se 23. prosince 1921 v Trpíně. Po vchození základní školy v Trpíně a v Olešnici nastoupil do Biskupského gymnázia v Brně. Následovala Teologická fakulta v Brně a totální nasazení v Německu. V roce 1947 byl vybrán spolu s Josefem Benáčkem ke studiu do Říma. Aby mohl studia dokončit, nemohl se po roce 1948 vrátit domů. Čtvrtého března 1950 (Milostivého léta) byl v Lateránské bazilice vysvěcen na kněze, prmiční mši svatou obětoval 5. března 1950 v bazilice sv. Petra u oltáře sv. Václava. Nějaký čas sloužil v Tyrolích, v roce 1959 byl poslán do Peru, aby zde ve farnosti Piscobamba a Sihuas jako misionář vedl k Bohu domorodé obyvatelstvo. Úřední řeč španělštinu musel odložit a zvládnout domorodý jazyk, ve kterém učil své ovečky modlit se. Jeho farnost byla téměř tak velká, jako celá brněnská diecéze. Domů se dostal na krátký čas v roce 1968, potom až v roce 1978. Trvale se vrátil do vlasti v roce 1990. V Peru byly pod jeho vedením postaveny kostely, školy i malý seminář. Po návratu do vlasti obdržel prostřednictvím peruánského velvyslance vysoké prezidentské vyznamenání. Na sklonku života se věnoval řeholním sestřám v Koclířově a Kardašově Řečici, kde se 18. května 2009 uzavřela jeho životní pouť. Vzkříšení očekává na svatém poli v Trpíně. Do konce života byl knězem brněnské diecéze.

J.P. a J.B.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni:

dne 1.5.2016 *Nikola Havránková*, nar. 14.1.2016 v Brně
 dne 7.5.2016 *Alžběta Bednářová*, nar. 7.1.2016 ve Svitavách
 dne 7.5.2016 *Tomáš Sedláček*, nar. 4.11.2015 ve Svitavách
 dne 28.5.2016 *Anna Kolářová*, nar. 4.1.2016 ve Svitavách
 dne 11.6.2016 *Rozálie Horáčková*, nar. 15.3.2016 ve Vyškově
 dne 19.6.2016 *Maxmilián Hirsch*, nar. 20.6.2015 v Brně
 dne 25.6.2016 *Eliáš Zámečník*, nar. 8.4.2016 ve Svitavách
 dne 2.7.2016 *Mia Veselá*, nar. 16.10.2015 v Brně
 dne 2.7.2016 *Adam Furdek*, nar. 31.1.2016 v Brně
 dne 13.8.2016 *Patrik Andrlík*, nar. 30.9.2015 v Brně
 dne 24.9.2016 *Kateřina Baková*, nar. 27.5.2016 v Boskovicích

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 29.5.2016

Ondřej Dostál, Petr Fousek, Tomáš Halámek, Adéla Jilková, Kryštof Jízdný, Jakub Krahula, Jana Kučirková, Václav Novotný, Františka Palinková, Natálie Šafářová

Do stavu manželského vstoupili

dne 16.7.2016 *Lenka Báčová a Ondřej Vaverka*
 dne 16.7.2016 *Renata Kolářová a Milan Machát*
 dne 13.8.2016 *Marie Kršková a Petr Dvořák*
 dne 19.11.2016 *Miroslav Báča a Emília Báčová*

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 12.2.2016 *pana Miroslava Doskočila*, nar. 30.3.1944
 dne 19.2.2016 *paní Annu Vaněrkovou*, nar. 22.7.1928
 dne 3.3.2016 *pana Romana Danzingeru*, nar. 10.6.1976
 dne 11.3.2016 *paní Matyldu Komoňovou*, nar. 29.3.1925
 dne 12.3.2016 *paní Alenu Sadílkovou*, nar. 20.8.1949
 dne 11.5.2016 *paní Ludmilu Bělehrádkovou*, nar. 2.1.1937
 dne 17.8.2016 *paní Květoslavu Žilovou*, nar. 13.4.1924
 dne 17.9.2016 *pana Ladislava Cvečka*, nar. 13.11.1932
 dne 15.10.2016 *pana Zdeňka Trlidu*, nar. 13.5.1931
 dne 19.10.2016 *paní Marii Matouškovou*, nar. 9.5.1929
 dne 22.10.2016 *pana Zdeňka Dvořáka*, nar. 12.9.1960
 dne 29.10.2016 *paní Annu Bílkovou*, nar. 23.10.1935
 dne 26.11.2016 *paní Marii Smutnou*, nar. 7.12.1931

Spěchejme milovat lidi, strašně rychle odcházejí.

Nedělní mše svaté a jejich úmysl (intence)

Na zasedání pastorační farní rady nám P. Tomáš oznámil, že bude jednu neděli v měsíci slavit nedělní mši svatou za všechny živé a zemřelé farníky.

Na základě následně diskuze na toto téma a na základě zkušeností a při poznání různé praxe této problematiky v mnoha jiných (nejen okolních) farnostech jsem slíbil o tom napsat vysvětlující a povzbuzující článek do farního zpravodaje.

Na prvním místě přepisují kánon 534 platného Kodexu církevního práva římskokatolické církve:

§1 - Farář je od převzetí farnosti povinen každou neděli a v diecézi zasvěcený svátek slavit mši za sobě svěřený lid; jestliže mu v tom brání zákonná překážka, nechá mši odsloužit jiným nebo ji odslouží sám v jiné dny.

§2 - Farář, který pečuje o více farností, je o dnech uvedených v §1 povinen slavit jen jednu mši za všechen sobě svěřený lid.

Vím, že snížení počtu mší svatých, které je možné „objednat na svůj úmysl“ v neděli o 12 ročně, je pro mnohé farníky bolestné.

Zkusme se na toto podívat jinak. Jsem přesvědčen o tom, že naše moudrá matka Církev pro nás, své děti, chce to nejlepší. Mše svatá, Nejsvětější Kristova oběť, je neúčinnější modlitba. Eucharistie je pramen, život a vrchol života Církev, to znamená všech nás pokřtěných katolíků.

Víra - věrme, že ve chvíli, kdy je nás v kostele nejvíc máme jistotu, že o. farář a my s ním dáváme na obětní misku nás všechny, naše osobní úmysly.

Naděje - mše svatá za všechny živé farníky - je velké množství těch bratří a sester, kteří jsou pokřtěni, někteří z nich byli dokonce u prvního svatého přijímání a biřmování a současné době jsou „mimo“ Boha, Církev i víru a tím je ohrožena spása jejich nesmrtelné duše. A my všichni neseme při mši svaté pro ně naději.

Láska - mše svatá za všechny zemřelé farníky - kolik nám známých a nám neznámých zemřelých z našich rodin, našich obcí nesmírně trpí očistcovým utrpením a my je z nich můžeme vysvobodit!

Myšlím si, že těchto několik řádek nás povzbudí k tomu, abychom v lásce rozšířili své srdce a pomáhali těm, kteří to potřebují.

...a na závěr připomínám poslední skutek křesťanského duchovního milosrdenství: Modlit se za živé a mrtvé. (a prosím, nepřehazovat pořadí, vždyť u živých se rozhoduje, u zemřelých je rozhodnuto!)

váš jáhen Ladislav Kinc

